

Curtea Constituțională

Decizie nr. 369 din 20/03/2008

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 238 din 27/03/2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (1), art. 35 alin. (2) lit. i) și art. 63 alin. (3) și (4) din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției

Ioan Vida - președinte
Nicolae Cochinescu - judecător
Aspazia Cojocaru - judecător
Acsinte Gaspar - judecător
Petre Ninosu - judecător
Ion Predescu - judecător
Puskas Valentin Zoltan - judecător
Tudorel Toader - judecător
Augustin Zegrean - judecător
Simona Ricu - procuror
Mihaela Ionescu - magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (1) și art. 35 alin. (2) lit. i) din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, excepție invocată de Teodor Luță Bura în Dosarul nr. 2.878/30/2007 al Curții de Apel Timișoara - Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 21 februarie 2008, în prezența apărătorului părții Lăcrămioara Camelia Ciuban, avocatul Claudia Vasu-Kolla, cu împuternicire avocațială la dosar, și în prezența reprezentantului Ministerului Public, acestea fiind consemnate în încheiere. Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 28 februarie 2008, la 5 martie 2008, la 11 martie 2008, la 13 martie 2008 și la 20 martie 2008.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.878/30/2007, Curtea de Apel Timișoara - Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (1) și art. 35 alin. (2) lit. i) din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției. Excepția a fost invocată de recurentul Teodor Luță Bura într-o cauză având ca obiect recursul formulat de acesta împotriva Sentinței civile nr. 37/PI/CC/04.05.2007, pronunțată de Tribunalul Timiș - Secția civilă în Dosarul nr. 2.878/30/2007, în contradictoriu cu intimata reclamantă Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Timiș și intimata pârâtă Lăcrămioara Camelia Ciuban, privind încuviințarea adopției interne.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile referitoare la exprimarea consimțământului părinților firești, atât în faza deschiderii procedurii adopției interne, reglementată prin art. 15 alin. (1) din Legea nr. 273/2004, cât și în faza încuviințării acesteia, potrivit art. 35 alin. (2) lit. i) din aceeași lege, sunt neconstituționale, fiind contrare atât dispozițiilor art. 20, art. 26, art. 48 și art. 49 din Constituție, cât și prevederilor art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, susține că lipsa exprimării consimțământului părinților firești, în fața instanței judecătorești, și în procedura încuviințării adopției produce efecte dintre cele mai grave atât cu privire la relațiile dintre copil și familia sa naturală, cât și "cu privire la dezvoltarea sociopsihoculturală a acestuia". Autorul arată că și-a stabilit filiația față de minoră între data deschiderii procedurii adopției interne și data încuviințării adopției de către instanța de fond, fără a-și putea exprima consimțământul, situație datorată dispozițiilor art. 35 alin. (2) lit. i), criticate pentru neconstituționalitate. De asemenea, precizează că, deși statutul juridic al copilului față de care s-a deschis procedura adopției poate suferi modificări, între data deschiderii procedurii adopției și aceea a încuviințării acesteia, legiuitorul nu a prevăzut obligativitatea exprimării consimțământului părinților firești în fața instanței de judecată și în procedura încuviințării adopției, încălcându-se prin aceasta dreptul persoanelor la viața familială.

Curtea de Apel Timișoara - Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, arată că exprimarea consimțământului părinților firești este prevăzută de art. 14 din Legea nr. 273/2004 ca o condiție de fond la adopția copilului, consecința fiind aceea că, prin adopție, încetează legăturile de rudenie firească și orice relație ce caracterizează viața de familie. De asemenea, precizează că procedura adopției interne parcurge în actuala reglementare a Legii nr. 273/2004 trei faze, iar exprimarea consimțământului în fața instanței de judecată este impusă numai la deschiderea procedurii adopției, conform art. 15 din lege. În acest cadru legal, consimțământul la adopția copilului este de ordin general, iar nu unul în cunoștință de cauză. Curtea de Apel Timișoara observă că, potrivit art. 5 și art. 9 din Convenția europeană în materia adopției pentru copii, încheiată la Strasbourg la 24 aprilie 1967, la care România a aderat prin Legea nr. 15 din 25 martie 1993, existența consimțământului părinților se analizează la momentul "pronunțării adopției", deci cel al încuviințării, și nu la cel al deschiderii procedurii acesteia. Face referire și la dispozițiile art. 9 alin. (1) și (2) din Convenția cu privire la drepturile copilului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 20 noiembrie 1989, ratificată de România prin Legea nr. 18 din 27 septembrie 1990, potrivit căreia, în cazul separării copilului de părinții săi, toate părțile interesate trebuie să aibă posibilitatea de a participa la dezbateri și de a-și face cunoscute punctele de vedere. Arată că sunt de observat și dispozițiile art. 21 din aceeași Convenție, potrivit căreia în cazul adopției copilului, trebuie să primeze interesele supreme ale acestuia, sens în care adopția va fi autorizată numai cu luarea în considerare a statutului juridic al copilului în raport cu părinții, cu rudele și cu reprezentanții săi legali și numai dacă persoanele interesate și-au dat consimțământul cu privire la adopție în cunoștință de cauză, în urma unei consilieri corespunzătoare.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că ne aflăm în prezența unei situații de "vid legislativ" în care judecătorul este chemat să interpreteze legea și să îi suplinească lipsurile, astfel încât aceasta să fie aplicată în conformitate cu scopul pentru care a fost edictată, sens în care apreciază că excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca fiind inadmisibilă.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile criticate nu contravin dispozițiilor art. 26, art. 29, art. 48 și art. 49 din Constituție, raportate la art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Consideră că ceea ce a determinat invocarea excepției de neconstituționalitate este modul de interpretare și de aplicare a legii la o situație specifică, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

C U R T E A,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare a Curții și din notele scrise ale autorului, îl constituie prevederile art. 15 alin. (1) și ale art. 35 alin. (2) lit. i) din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iunie 2004, care au următorul conținut:

- Art. 15 alin. (1): "Consimțământul părinților firești sau, după caz, al tutorelui se dă în fața instanței judecătorești odată cu soluționarea cererii de deschidere a procedurii adopției.";

- Art. 35 alin. (2) lit. i): "Cererea de încuviințare a adopției este însoțită de următoarele acte:

[...]

i) documentele doveditoare cu privire la exprimarea consimțământului părinților firești, în măsura în care nu s-a pronunțat anterior o hotărâre judecătorească de încuviințare a deschiderii procedurii adopției interne a copilului; dispozițiile art. 12 alin. (3) sau (4) ori ale art. 13 se aplică în mod corespunzător."

Prevederile art. 12 alin. (3) și (4) și ale art. 13 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, la care face trimitere art. 35 alin. (2) lit. i), au următorul conținut:

- Art. 12 alin. (3) și (4): "(3) Dacă unul dintre părinții firești este decedat, necunoscut, declarat, în condițiile legii, mort sau dispărut, pus sub interdicție, precum și dacă se află, din orice împrejurare, în imposibilitate de a-și manifesta voința, consimțământul celuilalt părinte este îndestulător.

(4) Consimțământul părinților firești ai copilului nu este necesar dacă ambii se găsesc în oricare dintre situațiile prevăzute la alin. (3), precum și în cazul adopției prevăzute la art. 5 alin. (3).";

- Art. 13: "În mod excepțional, instanța judecătorească poate trece peste refuzul părinților firești sau, după caz, al tutorelui de a consimți la adopția copilului, dacă se dovedește, prin orice mijloc de probă, că aceștia refuză în mod abuziv să-și dea consimțământul la adopție și instanța apreciază că adopția este în interesul superior al copilului, ținând seama și de opinia acestuia dată în condițiile art. 11 alin. (1) lit. b), cu motivarea expresă a hotărârii în această privință."

Autorul excepției susține că textele de lege criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 20 - Tratatul internațional privind drepturile omului, art. 26 referitoare la viața intimă, familială și privată, art. 48 privitor la familie, art. 49 privind protecția copiilor și tinerilor. Totodată, autorul excepției consideră că prevederile criticate contravin și dispozițiilor art. 8 privind dreptul la respectarea vieții private și de familie din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea reține următoarele:

Autorul excepției nu și-a dat consimțământul la deschiderea procedurii adopției, întrucât nu era stabilită paternitatea față de copil și nici nu a fost parte în faza încuviințării adopției ce a făcut obiectul Dosarului nr. 2.878/30/2007 soluționat de Tribunalul Timiș - Secția civilă, de vreme ce, potrivit art. 63 alin. (3) din Legea nr. 273/2004, la încuviințarea adopției se citează numai direcția în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului, direcția în a cărei rază teritorială domiciliază adoptatorul și persoana ori familia adoptatoare.

Potrivit art. 61 alin. (4) din Legea nr. 273/2004, cererile de deschidere a procedurii adopției, cererile de încredințare a copilului în vederea adopției și cererile de încuviințare a adopției se judecă în primă instanță, la tribunal, potrivit regulilor prevăzute de Cartea III - Dispoziții generale privitoare la procedurile necontencioase din Codul de procedură civilă, iar recursul, potrivit art. 336 alin. 3 din Codul de procedură civilă, "poate fi făcut de orice persoană interesată, chiar dacă nu a fost citată la dezlegarea pricinii". Ca atare, în materie, recursul, potrivit art. 61 alin. (5) din Legea nr. 273/2004 coroborat cu art. 336 alin. 3 din Codul de procedură civilă, poate fi formulat și de autorul excepției, care, recunoscându-și paternitatea față de copil, între deschiderea procedurii adopției și încuviințarea acesteia, are calitate procesuală și justifică un interes.

1. În ceea ce privește art. 15 alin. (1) din cap. II - "Condițiile de fond ale adopției" al Legii nr. 273/2004, criticat pentru neconstituționalitate, Curtea observă că acesta prevede exprimarea consimțământului părinților firești sau, după caz, al tutorelui numai odată cu soluționarea cererii de deschidere a procedurii adopției, în fața instanței judecătorești. Consimțământul părinților firești este o condiție de fond la adopția copilului, urmând a fi exprimat în mod liber, necondiționat și numai după ce aceștia au fost informați asupra consecințelor adopției, în special asupra încetării legăturilor lor de rudenie cu copilul, consimțământul, însă, este de ordin general și nu are în vedere persoana sau familia adoptatoare.

De aceea, Curtea constată că prevederile art. 15 alin. (1) privind exprimarea consimțământului părinților firești, la momentul deschiderii procedurii adopției, sunt în acord atât cu dispozițiile constituționale privind familia, viața familială și protecția copiilor și a tinerilor, ce se regăsesc în art. 26, art. 48 și art. 49 din Constituție, cât și cu interesul superior al copilului.

De asemenea, Curtea reține că prevederile criticate nu contravin nici art. 20 din Constituție, raportat la art. 8 privind dreptul la respectarea vieții private și de familie din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

2. Cât privește critica de neconstituționalitate a art. 35 alin. (2) lit. i) din cap. III "Procedura adopției interne", secțiunea 4 "Încuviințarea adopției" din Legea nr. 273/2004, Curtea observă că acesta cuprinde două teze, ce se vor analiza prin conformitatea lor cu dispozițiile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

a. Curtea reține că art. 35 alin. (2) lit. i) teza întâi din Legea nr. 273/2004 prevede că, la cererea de încuviințare a adopției, se anexează documente doveditoare cu privire la exprimarea consimțământului părinților firești, din faza de deschidere, fără să se prevadă exprimarea acestuia, în această etapă, în fața instanței de judecată. În mod excepțional, în măsura în care s-a pronunțat anterior o hotărâre judecătorească de încuviințare a deschiderii procedurii adopției interne a copilului, documentele doveditoare cu privire la exprimarea consimțământului părinților firești pot să lipsească.

Tot astfel, Curtea reține că părinții firești ai copilului sunt citați numai la judecarea cererilor referitoare la deschiderea procedurii adopției, iar potrivit art. 63 alin. (3) din Legea nr. 273/2004, părinții firești nu sunt părți în procedura de încuviințare a adopției, judecarea cererilor de încuviințare a acestuia făcându-se cu citarea direcției în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului, a direcției în a cărei rază teritorială domiciliază adoptatorul și a persoanei sau a familiei adoptatoare.

Totodată, Curtea observă că, potrivit reglementărilor criticate, pentru încuviințarea adopției de către instanță este suficient consimțământul exprimat numai în procedura deschiderii adopției, constatat prin documente doveditoare, sau consimțământul extrajudiciar al părinților firești, constatat prin act notarial, având forma autentică, deși această a doua posibilitate este reglementată de Legea nr. 273/2004 doar în cazul adopției copilului de către soțul părintelui său.

Eliminarea părinților din procedura încuviințării adopției este o deficiență a textelor de lege criticate, de vreme ce prezența direcției în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului și a direcției în a cărei rază teritorială domiciliază adoptatorul nu poate suplini lipsa consimțământului părinților firești, citarea în instanță a acestora și luarea consimțământului lor direct în fața instanței în procedura încuviințării fiind necesare pentru realizarea interesului superior al copilului.

Curtea constată că adopția este, în egală măsură, o operațiune juridică și o măsură de protecție a copilului, având caracterul unui act juridic complex, valabil prin îndeplinirea condițiilor de fond, inclusiv prin exprimarea consimțământului de către părinții firești și prin lipsa impedimentelor la adopție, în același timp fiind și o măsură de protecție a copilului, ce rezultă din reglementările internaționale în materie, la care România este parte.

Curtea constată că autorul excepției critică prevederile art. 35 alin. (2) lit. i) din Legea nr. 273/2004, în primul rând, raportat la art. 20 din Constituție, care prevede că, în măsura în care există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.

În acest sens, Curtea reține că, potrivit art. 5 paragraful 1 lit. a) din Convenția europeană în materia adopției de copii, încheiată la Strasbourg la 24 aprilie 1967, la care România a aderat prin Legea nr. 15 din 25 martie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 31 martie 1993, "[...] adopția nu este pronunțată decât dacă cel puțin consimțămintele următoare au fost acordate și nu au fost retrase:

a) consimțământul mamei și, în cazul în care copilul este legitim, cel al tatălui [...]"

De asemenea, Curtea constată că art. 9 paragraful 1 din Convenția europeană în materia adopției de copii prevede că "Autoritatea competentă nu va pronunța o adopție decât după o anchetă corespunzătoare privind adoptatorul, copilul și familia sa", stabilindu-se astfel calitatea de părți a părinților firești la momentul pronunțării adopției.

Așadar, potrivit Convenției europene în materia adopției de copii, exprimarea consimțământului de către părinții firești se face la momentul "pronunțării adopției", deci la momentul încuviințării acesteia.

Curtea constată că omisiunea, din cuprinsul prevederilor legale deduse controlului, a exprimării consimțământului părinților firești la momentul încuviințării adopției, exigență expres reglementată în Convenția europeană în materia adopției de copii, constituie o neconcordanță, în accepțiunea art. 20 alin. (2) din Constituție, între legea internă și un tratat privitor la drepturile fundamentale ale omului, situație în care textul constituțional consacră prioritatea reglementării internaționale.

Curtea constată, așadar, că prevederile art. 35 alin. (2) lit. i) teza întâi din Legea nr. 273/2004 sunt neconstituționale, fiind contrare art. 20 din Constituție, raportat la art. 5 paragraful 1 lit. a) și la art. 9 paragraful 1 din Convenția europeană în materia adopției de copii, în măsura în care nu prevăd luarea consimțământului părinților firești, în fața instanței, odată cu soluționarea cererii de încuviințare a adopției.

De asemenea, Curtea reține că art. 35 alin. (2) lit. i) teza întâi încalcă atât dispozițiile constituționale ale art. 26 privitoare la viața intimă, familială și privată, ale art. 48 relative la familie și ale art. 49 privind protecția copiilor și a tinerilor, cât și prevederile art. 8 referitoare la respectarea vieții private și de familie din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

b. Cât privește prevederile art. 35 alin. (2) lit. i) teza finală din Legea nr. 273/2004, având următorul conținut: "[...] dispozițiile art. 12 alin. (3) sau (4) ori ale art. 13 se aplică în mod corespunzător", Curtea constată că acesta consacră cazuri excepționale în care exprimarea consimțământului la adopție a părintelui ori a părinților firești nu este obligatorie, atunci când unul dintre ei sau ambii se află în unul dintre cazurile reglementate expres de lege.

Curtea observă că se face trimitere la cazuri excepționale în care este îndestulător consimțământul unuia dintre părinții firești, exprimat atât în faza de deschidere a procedurii adopției, cât și în cea a încuviințării acesteia, dacă unul dintre aceștia este decedat, necunoscut, declarat, în condițiile legii, mort sau dispărut, pus sub interdicție, precum și dacă se află, din orice împrejurare, în imposibilitate de a-și manifesta voința. De asemenea, consimțământul părinților firești ai copilului nu este necesar dacă ambii sunt decedați, necunoscuți, declarați, în condițiile legii, morți sau dispăruți, puși sub interdicție, precum și dacă se află, din orice împrejurare, în imposibilitate de a-și manifesta voința ori dacă se adoptă o persoană majoră.

În același mod, instanța judecătorească poate trece peste refuzul părinților firești sau, după caz, al tutorelui de a consimți la adopția copilului, în mod excepțional, dacă se

dovedește, prin orice mijloc de probă, că aceștia refuză, în mod abuziv, să-și dea consimțământul la adopție și instanța apreciază că adopția este în interesul superior al copilului, ținând seama și de opinia acestuia, în cazul în care a împlinit vârsta de 10 ani, cu motivarea expresă a hotărârii în această privință.

Curtea constată că aceste prevederi criticate sunt în acord cu dispozițiile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, circumstanțierea cazurilor în care consimțământul părintelui sau al părinților firești poate să lipsească, la momentul încuviințării adopției, dând expresie principiului interesului superior al copilului.

Curtea constată că prevederile care consacră acest din urmă caz sunt în acord atât cu dispozițiile constituționale ale art. 26, art. 48 și ale art. 49, cât și cu ale art. 20 din Constituție, raportat la art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât dovedirea refuzului abuziv al părinților firești, luarea consimțământului copilului care a împlinit vârsta de 10 ani și, mai ales, obligarea instanței de a-și motiva expres hotărârea dau expresie principiului interesului superior al copilului.

3. Potrivit art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, care prevede că "În caz de admitere a excepției, Curtea se va pronunța și asupra constituționalității altor prevederi din actul atacat, de care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate prevederile menționate în sesizare", întrucât în cauză dispozițiile art. 35 alin. (2) lit. i) teza întâi din Legea nr. 273/2004 nu pot fi dissociate de cele ale art. 63 alin. (3) și (4) din aceeași lege, Curtea urmează să extindă controlul de constituționalitate și asupra acestor prevederi care au următorul conținut:

- art. 63 alin. (3): "Judecarea cererilor de încredințare a copilului în vederea adopției interne, precum și a celor de încuviințare a adopției se face cu citarea direcției în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului, a direcției în a cărei rază teritorială domiciliază adoptatorul sau familia adoptatoare și a persoanei sau familiei adoptatoare.";

- art. 63 alin. (4): "Judecarea cererilor de încuviințare a adopției internaționale se face cu citarea direcției în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului, al persoanei sau familiei adoptatoare, precum și a Oficiului".

Curtea constată că prevederile art. 63 alin. (3) și (4) din Legea nr. 273/2004 asupra cărora s-a extins controlul de constituționalitate încalcă aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), al art. 29 și al art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

1. Admite excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (2) lit. i) teza întâi și, prin extindere, și a prevederilor art. 63 alin. (3) și (4) din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, excepție ridicată de Teodor Luță Bura în Dosarul nr. 2.878/30/2007 al Curții de Apel Timișoara - Secția civilă, constatând că aceste prevederi contravin art. 20 din Constituție, raportat la art. 5 paragraful 1 lit. a) și art. 9 paragraful 1 din Convenția europeană în materia adopției de copii, în măsura în care nu prevăd luarea consimțământului părinților firești, în fața instanței, odată cu soluționarea cererii de încuviințare a adopției.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (1) și ale art. 35 alin. (2) lit. i) teza finală, excepție ridicată în același dosar de același autor.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN VIDA

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu